

59 דבר חסר. משיבה הגמרא: נפקא ליה מהפסוק (שם) 'לעשות אתו',  
60 שמשמע שלם ולא חסר.  
61 שואלת הגמרא: ורבי ישמעאל, מה לומד מהפסוק 'לעשות אותו'.  
62 משיבה הגמרא: רבי ישמעאל סובר שצריך את שני הפסוקים, חד -  
63 פסוק אחד 'לעשות אותו', נצרך למוקטרי פנים שחטרו והעלו  
64 בחוץ, וחד - פסוק שני לא יביאנו, נצרך למוקטרי חוץ שחטרו  
65 והעלו בחוץ.  
66 מוכיחה הגמרא שרבי ישמעאל המעלה בחוץ דבר חסר פטור, גם  
67 במוקטרי פנים: והא תניא - וכך שנינו בברייתא, רבי ישמעאל אומר,  
68 יכול מוקטרי פנים שחטרו והעלו בחוץ חייב, תלמוד לומר  
69 'לעשות אתו', על השלם חייב ואינו חייב על החסר.  
70 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא, הרי צריך את הפסוק 'לא יביאנו'  
71 ללמוד שחייב אף על עולה לחוד ושלמים לחוד, ומנין לו לפטור את  
72 המעלה בחוץ מוקטרי פנים שחטרו. משיבה הגמרא: רבי עקיבא סובר  
73 שמוקטרי פנים שחטרו והעלו בחוץ חייב.  
74 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא האי דם 'החשב' שרבי ישמעאל למד  
75 ממנו לחייב זורק דם בחוץ, מאי עבדי ליה - מה ילמד ממנו. משיבה  
76 הגמרא: לרבנות שהיפת העוף מחוץ לעזרה, שחייב כרת, אף על פי  
77 שעבודתו של עוף בפנים אינה בשחיטה אלא במליקה.  
78 שואלת הגמרא: ורבי ישמעאל, מנין לו שהשוחט עוף בחוץ חייב.  
79 משיבה הגמרא: נפקא ליה מאו אשר ישחט מחוץ למחנה' (שם פ א),  
80 ומן התיבות 'אשר ישחט' שלכאורה מיותרות הן, ש ללמוד לחייב  
81 אף את השוחט עוף בחוץ.  
82 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא, מה לומד הוא מן הייתור שבתיבות  
83 'אשר ישחט'. עונה הגמרא: אומר לך רבי עקיבא, ההוא מיבעי ליה  
84 בכדי ללמד שעל השוחט עוף בחוץ הוא חייב, ולא חייב על המולק  
85 עוף בחוץ. ולכך צריך את שני הפסוקים, שלולי הפסוק דם יחשב וגו'  
86 דם שפך', היינו לומדים מן הפסוק 'או אשר ישחט' לחייב את השוחט  
87 עוף בחוץ וכל שכן את המולק שהיא עבודתו של העוף בפנים, לכך  
88 למדנו קודם שהשוחט עוף חייב מן הפסוק דם יחשב וגו' דם שפך/  
89 ואם כן מן הפסוק 'או אשר ישחט' נלמד שהמולק עוף פטור.  
90 שואלת הגמרא: ורבי ישמעאל, מנין לו לפטור את המולק עוף בחוץ.  
91 משיבה הגמרא: נפקא ליה מ'זה הדבר אשר צדה ה' (שם פ א), שנאמר  
92 בתחילת פרשת שחטוי חוץ, ואחריו נאמר (שם א) 'אשר ישחט', משמע  
93 שרק על 'זה הדבר', כלומר על השחיטה, הוא זה שחייב ולא על  
94 מליקה.  
95 מוכיחה הגמרא שהפסוק 'זה הדבר' נדרש לפטור את המולק עוף  
96 בחוץ: דתניא בברייתא, נאמר בפסוק (שם) 'איש וגו' אשר ישחט שור  
97 או כשב או עד, אין לי ללמוד מן פסוק זה לחייב אלא את השוחט  
98 בהמה בחוץ, אך אם שחט עוף בחוץ, מנא לן שחייב, תלמוד לומר  
99 בהמשך הפסוק 'או אשר ישחט', שמיותר הוא ובא ללמד לחייב את  
100 השוחט עוף בחוץ. יכול הייתי לומר שאם המולק עוף בחוץ יהיה  
101 חייב, ודין הוא - ומן הכשרא יש לומר כך, שכן מה שהייתה דאין היה  
102 דרך הקשירה של קרבן העוף בפנים, אף על פי כן חייב אם שחט עוף  
103 בחוץ, מליקה, שכן היא דרך הקשירה בעוף בפנים, אינו דין -  
104 בודאי שהוא חייב על מליקת העוף בחוץ, תלמוד לומר בפסוק  
105 הקודם 'זה הדבר' לומר שרק על שחיטה שנכתבה בפסוק חייב, ולא  
106 על מליקה.  
107 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא מה לומד מן הפסוק 'זה הדבר'. עונה  
108 הגמרא: אומר לך רבי עקיבא, ההוא מיבעי ליה ללמוד גזירה שוה.  
109 מבררת הגמרא את המקור לפטור את הקומץ מנחה והמקבל דם  
110 קרבן מחוץ לעזרה: והא דתנן במשנה (להלן קיב) תקומץ מקרבן מנחה  
111 ולא הקטירה, והמקבל דמים מקרבן שנשחט בחוץ, פטור, מנולן -  
112 מנין לכן שפטור.  
113 שואלת הגמרא: ומתיבא תיתי דתייב - ומאיזה טעם יש לחייב  
114 שמשום כך מבררת הגמרא היכן הוא הפסוק המשמיענו שפטור, אם  
115 נאמר דתייתי משחיטה - שיש ללמוד במה מצינו משחיטת קרבן  
116 בחוץ שחייב, אין ללמוד משחיטה, שיש להשיב, מה לשחיטה שכן

1 מביאה הגמרא מקור נוסף לאזהרה על שחטוי חוץ: רבא אמר,  
2 המקור לאזהרת שוחט בחוץ, בדרבי יונה, דאמר רבי יונה, אהניא  
3 - נלמד בהיקש שנאמר (דברים יב ד) 'שם תעלה עלתיה ושם תעשה/  
4 הוקשו כל העשיות שבקרבן להעלאה, מה להלן בהעלאה לא ענש  
5 אלא אם כן הזהיר, אף כן בשחיטה לא ענש אלא אם כן הזהיר.  
6 שואלת הגמרא: אשכחן - מצינו חיוב במוקטרי פנים - קרבנות  
7 ששחטן בעזרה ודינם להקטיר על המזבח שהעלו בחוץ, שנאמר  
8 בפרשת העלאת חוץ (ויקרא י ט) 'ואל פתח אהל מועד לא יביאנו/  
9 משמע שראויים להביאם לאהל מועד, אולם מוקטרי חוץ - קרבנות  
10 ששחטן מחוץ לעזרה שנפטלו ואינם ראויים להביאם לאהל מועד,  
11 שהעלו בחוץ, מנין שחייב. משיבה הגמרא: אמר רב כהנא, אמר  
12 קרא בתחילת פרשת המעלה בחוץ (ויקרא י ח) 'ואליהם תאמר',  
13 שמשמע כמו 'עליהם', על הפסוקים תאמר, כלומר על האמור קודם  
14 בסמוך והיינו השוחט בחוץ, תאמר להוסיף את האיטור הבא שהוא  
15 איטור העלאה בחוץ, מכאן שאיטור העלאה הוא על קרבנות  
16 שנשחטו בחוץ שהם מוקטרי חוץ.  
17 מקשה הגמרא: מתקיף לה רבא, מי כתיב 'ועליהם' בעיז, שמשמע  
18 על הסמוכין, והלא 'ואליהם' באלוף כתיב, ואין משמע מכך על  
19 הסמוכים. אלא, חזרת בה הגמרא ומבארת שהמקור לחיוב מוקטרי  
20 חוץ, הוא בדרבנא דבי רבי ישמעאל, נאמר בפסוק (שם) 'ואליהם  
21 תאמר', לערב פרישיות - תוספת האות וא"ו בתחילת פרשת העלאת  
22 חוץ בתיבת 'ואליהם', מלמדת לערב את פרשת העלאה בחוץ עם  
23 פרשת שחיטה בחוץ שלפניה, לומר שאף שחטוי חוץ שהעלו בחוץ  
24 חייב.  
25 מקור נוסף לאזהרה על שוחט בחוץ: רבי יוחנן אמר, אהניא - נלמד  
26 דבר זה בגזירה שוה 'הכאה' 'הכאה', נאמר בשחיטת חוץ לא הביאו'  
27 (שם פ ד), ובהעלאת חוץ לא יביאנו' (ויקרא י ט), מה להלן בשחטוי חוץ  
28 חייב הכותב במוקטרי חוץ, אף כן בהעלאת חוץ, חייב הכותב גם  
29 במוקטרי חוץ. מקשה הגמרא: מתקיף לה רב ביבי, הא תלנן  
30 במשנה (בריתות ב) 'שלישים ושש חייבי גזירות נאמרו בתורה, ובתוכם  
31 נמנה המעלה בחוץ כלאו אחד, והרי תלנן ושש חוץ - הם שלשים  
32 ושבע, כיון דאיכא המעלה מוקטרי פנים בחוץ והמעלה מוקטרי חוץ  
33 בחוץ, שכיון שמוקטרי חוץ נלמד בהיקש או בגזירה שוה, נחשבים  
34 העלאת מוקטרי פנים ומוקטרי חוץ שני לאוים נפרדים וחייב שתיים.  
35 מסיימת הגמרא: קשיא - אכן קשה הדבר.  
36 הגמרא מבררת את מקור החיוב של זורק דם קרבן מחוץ לעזרה:  
37 והדרתנן במשנה (להלן קי) הזורק מקצת דמים של קרבן על מזבח  
38 בחוץ חייב כרת, מנולן, הרי בתורה נאמרו רק שחיטה והעלאה.  
39 משיבה הגמרא: נפקא ליה - למדו דבר זה מדרבנא בברייתא, נאמר  
40 בתורה על השוחט קרבן מחוץ לעזרה (ויקרא י ד) 'דם יחשב לאיש  
41 ההוא דם שפך', ומתיבות דם שפך' נלמד לרבנות את הזורק דם  
42 קרבן על מזבח מחוץ לעזרה שחייב כרת, דברי רבי ישמעאל. רבי  
43 עקיבא אומר, נאמר בפרשת מעלה בחוץ (שם פ ח) 'אשר יעלה עלה  
44 או זבח', מיותר תיבת 'או' למדים לרבנות את הזורק.  
45 שואלת הגמרא: ורבי ישמעאל האי 'או זבח', מאי עבדי ליה,  
46 כלומר, מה הוא לומד ממנה. משיבה הגמרא: לחלק, שאם היה כתוב  
47 'אשר יעלה עלה זבח', היינו אומרים שאינו חייב אלא אם כן העלה  
48 גם עולה וגם שלמים, לכן נצרכת תיבת 'או' ללמדנו שחייב על  
49 העלאת עולה לבד ושלמים לבד.  
50 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא, לחלק מנא ליה. משיבה הגמרא:  
51 נפקא ליה מהפסוק בפרשת העלאת (שם פ ט) 'ואל פתח אהל מועד  
52 לא יביאנו', שמשמע לשון יחיד, מכאן שאף אם העלה עולה או  
53 שלמים לבד חייב.  
54 שואלת הגמרא: ורבי ישמעאל, מה לומד מהפסוק 'לא יביאנו'.  
55 משיבה הגמרא: ההוא מיבעי ליה - נצרך הוא לו בכדי ללמד שעל  
56 העלאה של דבר שלם הוא חייב, ואינו חייב על העלאה של דבר  
57 חסר.  
58 שואלת הגמרא: ורבי עקיבא, מדיכן לומד שאינו חייב אם העלה

לפני שנשחט דינו להקבר עם עורו, דהיינו שעורו אסור בהנאה, ומשמיע רבי עקיבא, שבכור שנשחט במומו ואחר ההפשט נמצא שהיה טריפה, ואם כן דינו להקבר, מכל מקום העור מותר בהנאה שכן הטריפה הוכרה רק לאחר ההפשט, ודין זה דומה לדינו של רבי חנינא, שקרבן שהופשט ונזרק דמו ואז נמצא טריפה, עורו מותר לכהנים. ודין זה אינו נכלל בדברי רבי חנינא שדיבר רק על קדשים שנזרק דמם במקדש, ואם כן חידושו של רבי עקיבא הוא, שגם בכבור בעל מום בגבולין השחיטה מתירה את עורו אם נמצא טריפה לאחר הפשט.

הגמרא מבארת כיצד נפסקה ההלכה במחלוקת במשנתנו: **אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בְּרַ אָבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הַלֵּכָה בְּרַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁבְכוּר בְּעַל מוּם שֶׁנִּשְׁחַט וְנִמְצָא טְרִיפָה, עוֹרוֹ לְכַהֲנִים, וְאִף רַבִּי עֲקִיבָא לֹא אָמַר שְׁעוֹרוֹ לְכַהֲנִים אֲלֵא בְּשֶׁהֲתִירוּ מוּמָהּ - שֶׁבֶדֶק מוּמוֹמָה אֵת הַמוּם וְאָמַר שֶׁזֶהוּ מוּם קְבוּעַ, שְׁמוּתָה לְשֹׁחֵט עֲלִיוֹ אֵת הַבְּכוֹר. אֲבָל אִם לֹא הֲתִירוּ מוּמָהּ, לֹא אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא שְׁעוֹרוֹ לְכַהֲנִים, שֶׁהִיא שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה הִיא, שֶׁאֲסוּר לְשֹׁחֵט בְּכוֹר עַד שְׁוִידוּעַ שִׁישׁ בּוֹ מוּם קְבוּעַ.**

הגמרא מסיקה שלא כדבריו: **וְהִלְכְתָּא בְּבְרַבִּי חֲכָמִים חֲחוּלָקִים עַל רַבִּי חֲנִינָא, וְסוֹבְרִים שֶׁאִם הָיָה מוּם בְּקִדְשֵׁי לִפְנֵי הַהֶפְשֵׁט, אִף שֶׁהוּבַר הַמוּם רַק לְאַחַר הַהֶפְשֵׁט, מִכַּל מְקוֹם שׁוֹרְפִים אֵת הָעוֹר. וְאִם כֵּן, אֵין הֵלְכָה לֹא כְּרַבִּי חֲנִינָא וְלֹא כְּרַבִּי עֲקִיבָא. (בְּשֵׁר בְּקַבְנֵרָה וְהָעוֹר בְּשָׂרִיפָה).**

משנה

המשנה עוסקת בחטאות הפנימיות, ומפרטת את מקום שריפת בשרן ופרטי דין טומאת בגדים של העוסקים בהן.

**פְּרִים הַנִּשְׂרָפִים, וְהֵם פֶּר כַּהֵן מִשִּׁיחַ וּפֶר הָעֵלֶם דָּבָר שֶׁל צִיבוֹר וּפֶר כַּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, וְשְׁעִירֵים הַנִּשְׂרָפִים, וְהֵם שְׁעִירֵי עֲבוּדָת כּוֹכָבִים וְשְׁעִירֵי הָעַם בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים, שֶׁבִּשְׂרָם שֶׁל כָּל אֱלוֹ אֵינוֹ נֹאכַל כְּשֶׁאֵר חֲטָאוֹת אֵלָּא דִּינוֹ לְהִשְׂרֹף, בְּיוֹם שֶׁהֵן נִשְׂרָפִין בְּמִצְוֹתָן, נִשְׂרָפִים בְּבֵית הַדָּשָׁן שֶׁהִיא מִחוּץ לִירוּשָׁלַם, וּמִטְמְאִין אֵת הַבְּגָדִים שֶׁל הָעוֹסְקִים בָּהֶם. וְאִם אֵינֶן נִשְׂרָפִין בְּמִצְוֹתָן, מִשּׁוּם שֶׁנִּפְסְלוּ וּבִטְל דִּין שְׂרִיפָתָם, נִשְׂרָפִין כְּכָל קִדְשִׁים שֶׁנִּפְסְלוּ, וּמִקוֹם שְׂרִיפָתָם הוּא בְּבֵית הַבִּירָה בְּמִקוֹם בּוֹ שׁוֹרְפִים פְּסוּלֵי קִדְשִׁים, וְאֵינֶן מִטְמְאִין אֵת הַבְּגָדִים שֶׁל הָעוֹסְקִים בָּהֶם, שֶׁלֹּא נֹאמְרוּ דִּין שְׂרִיפָה מִחוּץ לְשֹׁלוֹשׁ מַחֲנוֹת וְדִין טוֹמְאוֹת בְּגָדִים אֵלָּא כְּשֶׁהֵם כְּשִׁירִים וְלֹא כְּשֶׁהֵם פְּסוּלִים.**

**הָעוֹר בְּפָנָי עֲצָמוֹ** ולכן שורפים קרבן שנפסל קודם זריקה, ואם כן שורפים את העור בפני עצמו (שהרי כבר הופשט), ומדוע אמר רבי חנינא שאין שורפים עור מופשט. מתרצת הגמרא: **רַבִּי חֲנִינָא בְּרַבִּי קַבְנֵרָא לִיָּה - הוּא סוֹבֵר, וְלִדְעוּתוֹ אֲכַן אֵין שׁוֹרְפִים אֵת הָעוֹר בְּאוֹפֵן זֶה, אֲלֵא הוּא מוֹתֵר לְכַהֲנִים, שֶׁכֵּן זִרְיקָת הַדָּם מֵרִצָּה עַל הָעוֹר בְּפָנָי עֲצָמוֹ. מֵתִרְצָת הַגְּמָרָא בְּאוֹפֵן אַחֵר, וְאִיבְעִיתִי אֵימָא - וְאִם תִּרְצָה תוּכַל לִישֵׁב זֹאת כֵּךְ, אֲפִילוּ תוֹקְמָא - אֲפִילוּ אִם תַּעֲמִיד אֵת דַּעַת רַבִּי חֲנִינָא בְּדַעַת רַבִּי אֲלֵעוֹר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, שֶׁבְאוֹפֵן שֶׁנִּפְסַל אַחֵר הֶפְשֵׁט קוֹדֵם זִרְיקָה נִשְׂרָף הָעוֹר לְבַדּוֹ, מִכַּל מְקוֹם לֹא אִירַע מִקְרָה כּוֹזָה בִּימֵי רַבִּי חֲנִינָא, שֶׁהִיא מוֹדָה רַבִּי שְׁאֵין הֶפְשֵׁט קוֹדֵם זִרְיקָה כְּמִבּוֹאֵר לְעִיל, שֶׁלֹּא הוֹרְגֵלוֹ הַכַּהֲנִים הַהֶפְשִׁיט קוֹדֵם זִרְיקָה אִף שִׁישׁ תּוֹעֵלַת בְּדָבָר זֶה, שֶׁאֵז הוֹרִיקָה מִתִּירָה אֵת הָעוֹר אִף אִם נִפְסַל הַבֶּשֶׂר אַחֵר כֵּךְ (לְדַעַת רַבִּי), וּמִכַּל שֶׁכֵּן לְדַעַת רַבִּי אֲלֵעוֹר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן יֵשׁ לוֹמֵר שֶׁלֹּא הוֹרְגֵלוֹ הַכַּהֲנִים כֻּלָּל לְהֶפְשִׁיט קוֹדֵם זִרְיקָה, שֶׁהִיא לְדַעַתוֹ אֵין תּוֹעֵלַת כֻּלָּל בְּהֶפְשֵׁט זֶה וְאֲסוּר לְהַשְׁהוּת אֵת זִרְיקָת הַדָּם כָּל כֵּךְ, וְאִם כֵּן לֹא אִירַע מִקְרָה כּוֹזָה בִּימֵי רַבִּי חֲנִינָא.**

מקשה הגמרא: **וְהִיא יֵשׁ אוֹפֵן פְּסוּל שֶׁל נְמִצָּאת טְרִיפָה בְּבִנְי מַעִיִם, שֶׁפְּסוּל זֶה אֵינוֹ נִיבֵר עַד לְאַחַר הַהֶפְשֵׁט, וּמִכַּל מְקוֹם הַפְּסוּל הִיא הִיא לִפְנֵי הַפְּשֵׁט וּלְפָנָי הַזִּרְיקָה, וְאִם כֵּן בְּאוֹפֵן זֶה דִּין הָעוֹר לְהִשְׂרֹף אִף שֶׁהוֹפְשֵׁט, בֵּין לְדַעַת רַבִּי (שֶׁהִיא הַפְּסוּל הִיא קוֹדֵם הַפְּשֵׁט) וּבֵין לְדַעַת רַבִּי אֲלֵעוֹר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן (שֶׁהִיא הַפְּסוּל הִיא קוֹדֵם זִרְיקָה). מֵתִרְצָת הַגְּמָרָא: קַבְנֵרָא - סוֹבֵר רַבִּי חֲנִינָא שֶׁבִּפְסוּל שֶׁל נְמִצָּאת טְרִיפָה בְּבִנְי מַעִיִם, הַדָּם אֲכַן מִרְצָה עַל הָעוֹר, שֶׁכֵּן הַפְּסוּל לֹא הוּבַר עַד לְאַחֵר הַהֶפְשֵׁט (לְדַעַת רַבִּי) וְלְאַחֵר זִרְיקָה (לְדַעַת רַבִּי אֲלֵעוֹר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן). מִדִּיּיקָת הַגְּמָרָא שֶׁאֲכַן כֵּךְ סוֹבֵר רַבִּי חֲנִינָא, דִּיקָא נְמִי, דְּקָתְגִי בְּמִשְׁנֵתֵינוּ, אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מְדַבְּרִין שֶׁל רַבִּי חֲנִינָא לְמִדְּנֵי שֶׁהַמִּפְשִׁיט אֵת הַבְּכוֹר וְנִמְצָא טְרִיפָה, שְׁאִיאוֹתוֹ - שִׁיהֵנוּ הַכַּהֲנִים פְּעוּזִין, אִף שֶׁפְּסוּל זֶה הִיא בּוֹ קוֹדֵם הַפְּשֵׁט וְקוֹדֵם זִרְיקָה, כִּיּוֹן שֶׁלֹּא הוּבַר הַפְּסוּל עַד לְאַחֵר הַהֶפְשֵׁט וְהוֹרִיקָה. שְׁמַע מִיָּנָה - מוּכַח מִכֵּאֵן שֶׁלְדַעַת רַבִּי חֲנִינָא, אִם לֹא הוּבַר הַפְּסוּל עַד לְאַחֵר הַהֶפְשֵׁט וְהוֹרִיקָה, הַדָּם מֵרִצָּה עַל הָעוֹר.**

מקשה הגמרא: **וְאֵלָּא מֵאֵי קָא מְשַׁמַּע לָן רַבִּי עֲקִיבָא - אִם כֵּן, שֶׁכֵּן סוֹבֵר רַבִּי חֲנִינָא, מַדָּה בֵּא רַבִּי עֲקִיבָא לְחַדֵּשׁ בְּבַכּוֹר יוֹתֵר מֵאֲשֵׁר בְּשֵׁאֵר הַקִּדְשִׁים שֶׁבָּהֶם דִּיבֵר רַבִּי חֲנִינָא. מֵתִרְצָת הַגְּמָרָא: הָא קָא מְשַׁמַּע לָן רַבִּי עֲקִיבָא שְׁאֵפִילוּ בְּגִבּוּלֵין - מִחוּץ לְמִקְדָּשׁ, כְּלוֹמֵר בְּכוֹר בְּעַל מוּם, שְׁדִינוֹ לְהַשְׁחֵט מִחוּץ לְמִקְדָּשׁ וְשְׁחִיטָתוֹ מִתִּירָתוֹ בְּאִכְלֵהָ, וְאִם מֵת**

קלה. **כִּי תִיבְעִי לָךְ - הַאוֹפֵן בּוֹ יֵשׁ לְהִסְתַּפֵּק הוּא דִּנְקִיט לִיָּה בִּירָה -** כאשר הוא מחזיק אותה בידיו, האם דבר המחוּפֵּר קְרִיבָה וְהַתְּקַרְבוּת, כְּמוֹ כּוֹזֵת נְבִילָה זֶה שֶׁצָּרִיךְ לְקַרְבוֹ לְבֵית הַבְּלִיעָה, כְּמִחוּפֵּר מַעֲשֵׂה דְמִי וְאֵין לוֹמֵר בּוֹ שֶׁסוּפוֹ לְטַמֵּא טוֹמְאָה חֲמוּרָה, אוֹ לֹא נִחְשָׁב לְמַחוּסֵר מַעֲשֵׂה, וְעַל כֵּן הוּא נִחְשָׁב שֶׁסוּפוֹ לְטַמֵּא טוֹמְאָה חֲמוּרָה וּמִטְמֵא כְּכָר עֵתָה בְּמַגַּע אוֹכְלִים וּמִשְׁקִים.

**(בְּתֵר דְּבַעֲיָא הֲדַר בְּשִׁטָּה)**

חמורה בבית הבליעה. אמנם בכזית דְּמִחְתָּא לְאַרְעָא - שמונח על הארץ, לֹא תִיבְעִי לָךְ - אין לך להסתפק, שודאי אינו מטמא אוכלים ומשקים הנוגעים בו, שאין לומר שסופו לטמא טומאה חמורה, שהלא יתכן שלא יכנס לבית הבליעה לעולם, וכן בכזית דְּנְקִיט בְּפִמְיָה - שהאוכל מחזיקו בפיו, לֹא תִיבְעִי לָךְ, שודאי שהוא מטמא אוכלים ומשקים אחרים שבתוך פיו, שהלא אם יבלענו יטמא טומאה חמורה ונחשב שסופו לטמא טומאה חמורה ומטמא טומאת

שְׁבֵן זָר שוֹרֵק חַיִּיב עֲלֵיהָ מִיתָה, מַדָּה שֶׁאֵין כֵּן קִבְלַת הַדָּם וּקְמִיצָה, שֶׁאִף עַל פִּי שֶׁאֲסוּרִים לֹרֵר אֵין חַיִּיב עֲלֵיהֶם מִיתָה, וְלִכֵּן אֵין לְלַמּוֹד קִבְלַת הַדָּם וּקְמִיצָה מִזִּירָקָה.

נִפְסְלָת שְׁלֵא לְאוּבְלִין בְּפִסְחָא - שאם שחט קרבן פסח עבור אדם שאינו יכול לאכול ממנו כוית, כגון זקן או חולה, פסול, מַדָּה שֶׁאֵין כֵּן בְּקוּמוֹץ וּבְקִבְלַת דָּם, שֶׁאֵין נִפְסְלִים כּוֹזָה. וְאִם נֹאמַר דְּהִיתִי מוֹזִיקָה שֶׁל דָּם שְׁחִיב עֲלֵיהָ בְּחוּץ, הִיא יֵשׁ לְהַשִּׁיב, מַדָּה לְזִירָקָה שִׁישׁ בַּה חוּמְרָא

58 אבני אָמֵר, אָפִילוּ לְדַבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא שׁוּרִיקָה גַלְמֶדָת מִהַפְסוּק  
 59 שְׁנֵאמֵר לִגְבֵי הָעֵלָאָה, חֵיִיב שְׁתֵּימִם, אַחַת עַל הַזְרִיקָה וְאַחַת עַל  
 60 הָעֵלָאָה, וְהַטַּעַם, דְּלִהְיֵי פְלִגְיָנְהוּ קְרָא – שְׁלַכְךָ חֵילַק הַפְּסוּק אַת  
 61 הָעֵלָאָה מִן שָׂאֵר הָעֵבֻדוֹת, שְׁנֵאמֵר שֵׁם תַּעֲלֶה עֲלֵתִיךָ וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה,  
 62 לְלַמְדֵנוּ שֶׁעַל הָעֵלָאָה חֵיִיב בְּפִנֵי עֲצֻמָּה וְעַל שָׂאֵר הָעֵשׂוּתִים שְׁבַקְרָבָן  
 63 חֵיִיב בְּפִנֵי עֲצֻמָּה, אָפִילוּ עֲשִׂיָה כַגֹּן זְרִיקָה שְׁנֵלְמֶדָת מִהַפְּסוּק שֶׁל  
 64 הָעֵלָאָה.  
 65 מוֹסִיפָה הַגְּמָרָא דִּין בּוּ לֹא נַחֲלֹק רַבִּי אַבְהוּ וְאֲבִי: שְׁחָט קָרְבָן בַּחוּץ  
 66 וְזָרַק אֶת דָּמּוֹ בַּחוּץ וְהֵעֵלָה אוֹתוֹ עַל גְּבִי מִזְבֵּחַ בַּחוּץ בְּשׁוּגַג בַּהֶעֱלֵם  
 67 אַחַד, לְדַבְרֵי חֵבֶל, בֵּין לְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל וּבֵין לְרַבִּי עֲקִיבָא, חֵיִיב שְׁתֵּימִם,  
 68 לְדַעַת רַבִּי אַבְהוּ, לְרַבִּי יִשְׁמַעְאֵל חֵיִיב אַחַת עַל הַשְּׁחִיטָה וְהַזְרִיקָה,  
 69 שְׁשֵׁנִימִם נִלְמָדִים מִפְּסוּק אַחַד, וְאַחַת עַל הָהֵעֵלָאָה שְׁחֵיבִים עֲלֶיהָ  
 70 בְּפִנֵי עֲצֻמָּה, וְלְרַבִּי עֲקִיבָא חֵיִיב אַחַת עַל הַשְּׁחִיטָה, הַנִּלְמָדָת מִן פְּסוּק  
 71 אַחַד, וְאַחַת עַל הַזְרִיקָה וְהָהֵעֵלָאָה הַנִּלְמָדִים מִפְּסוּק אַחַד, וְזוֹה אֵין  
 72 אֲבִי חוֹלֵק, שֶׁאֵף לְדַבְרֵיו גַּם לְרַבִּי עֲקִיבָא חֵיִיב שְׁתֵּימִם, אַחַת עַל  
 73 הַשְּׁחִיטָה וְהַזְרִיקָה, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְלָלוּ בַּפְּסוּק 'וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה', וְאַחַת עַל  
 74 הָהֵעֵלָאָה שֶׁנִּכְתְּבָה לְבַדָּה בַּפְּסוּק 'שֵׁם תַּעֲלֶה'.  
 75 הַבְּרִייתָא מְבַרְרַת הֵיכָן יִשְׁחַט אֶת הַקָּרְבָן וְיִהְיֶה חֵיִיב מִשׁוּם שׁוּחַט  
 76 בַּחוּץ: הֵנוּ רַבֵּנָן בְּבְרִיתָא, (בְּמִתְנֵהוּ יְבֹול הַשְּׁחִיטָה עוֹלָה בְּדְרוּם יְהָ  
 77 חֵיִיב תְּלָמוּד לִזְמַר אֵל) נֵאמַר בְּפִרְשַׁת שְׁחוּטֵי חוּץ (ויקרא א ט) אִישׁ  
 78 אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז בַּמִּתְנָה אוֹ אֲשֶׁר  
 79 יִשְׁחַט מִחוּץ לַמִּתְנָה, יְבֹול הֵייתִי לֹמֵר שִׁיּהִי חֵיִיב דּוּקָא הַשְּׁחוּט  
 80 מִחוּץ לְשִׁלְשׁ מִתְּנֹת, כִּיּוֹן שִׁישׁ לְלַמּוֹד זֹאת בְּגוּזִירָה שׁוּה מִפְּרִים  
 81 הַנִּשְׂרָפִים שֶׁמִּקּוֹמָם הָאֵמֹר לְשִׁרִיפָה הוּא מַחוּץ לְשִׁלְשׁ מִתְּנֹת,  
 82 [תְּלָמוּד לִזְמַר בְּתַחֲלִיל הַפְּסוּק (ש) 'אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז  
 83 בְּמִתְנָה', שֶׁמִּשְׁמַע אָפִילוּ בְּתוֹךְ הַמִּתְנָה (מִנֵּן אֵף בְּמִתְנָה לִזְוִיָה  
 84 תְּלָמוּד לִזְמַר בְּמִתְנָה).  
 85 שׁוֹאלַת הַבְּרִייתָא: אִי 'בְּמִתְנָה' – מִכִּיּוֹן שְׁנֵאמֵר 'בְּמִתְנָה' שֶׁמִּשְׁמַעוּ  
 86 בְּתוֹךְ הַמִּתְנָה, יְבֹול הֵייתִי לֹמֵר שֶׁאֵף הַשְּׁחִיטָה קָרְבָן עוֹלָה בְּדְרוּם  
 87 הָעוֹרָה שְׁהוּא בְּמַחְנֵה שְׁכִינָה יְהָ חֵיִיב, שְׁכִיּוֹן שְׁעוּלָה הִיא קוֹרְשִׁי  
 88 קְדָשִׁים שְׂדֵינָם לְהִישָׁחַט בְּצִפּוֹן הָעוֹרָה, יִחַשֵׁב הַשְּׁחוּט בְּדְרוּם כְּשׁוּחַט  
 89 בַּחוּץ. מִשְׁבִּיבָה הַבְּרִייתָא: תְּלָמוּד לִזְמַר (אוֹ אֵל) 'מִחוּץ לַמִּתְנָה',  
 90 שֶׁמִּשְׁמַע חוּץ לְשִׁלּוּשׁ הַמִּתְנֹת, וְכִיּוֹן שֶׁבְּתַחֲלִיל הַפְּסוּק נֵאמַר  
 91 'בְּמִתְנָה' וּבְסוּף הַפְּסוּק נֵאמַר 'מַחוּץ לַמִּתְנָה', לְמִדֵּים כִּךְ, מָה חוּץ  
 92 לַמִּתְנָה – כֶּשֶׁם שֶׁחוּץ לְשִׁלְשׁ מִתְּנֹת הוּא מִקּוֹם מִיּוּחָד שְׂאִין רֵאוּי  
 93 לְשְׁחִיטָת קְדָשִׁים וְלְשְׁחִיטָת כָּל זְבַח אָפִילוּ קְדָשִׁים קְלִים, אֵף  
 94 'בְּמִתְנָה' הוּא מִקּוֹם שְׂאִין רֵאוּי לְשְׁחִיטָת כָּל זְבַח כַּגֹּן מִתְּנָה לִזְוִיָה,  
 95 יֵצֵא צֵד דְּרוּם שֶׁל הָעוֹרָה, שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאִין רֵאוּי לְשְׁחִיטָת קְדָשִׁי  
 96 קְדָשִׁים שְׂדֵינָם לְהִישָׁחַט דּוּקָא בְּצִפּוֹן, רֵאוּי לְשְׁחִיטָת קְדָשִׁים קְלִים  
 97 שְׁנִשְׁחִטִּים בְּכָל מִקּוֹם בְּעוֹרָה, וְאִינוּ מִקּוֹם שְׂאִינוּ רֵאוּי לְשְׁחִיטָת כָּל  
 98 זְבַח, וְעַל כֵּן אֵף אִם שְׁחַט שֵׁם קוֹדֶשִׁי קְדָשִׁים אִינוּ נִחְשָׁב כְּשׁוּחַט בַּחוּץ  
 99 וּפְטוּר.  
 100 הַגְּמָרָא דְּנָה מִה דִּין שְׁחוּט עַל גַּג הַהֵיכָל: אָמַר עוֹלָא, כִּיּוֹן שֶׁנִּתְבָּאָר  
 101 בְּבְרִיתָא שֶׁמִּקּוֹם שְׂאִינוּ רֵאוּי לְשְׁחִיטָת כָּל זְבַח נִחְשָׁב 'חוּץ' לִגְבִי  
 102 שְׁחוּטֵי חוּץ, הַשְּׁחוּטֵי קָרְבָן עַל גַּג הַהֵיכָל, חֵיִיב כֵּרַת מִשׁוּם שְׁחוּט  
 103 בַּחוּץ, הוֹאִיל וְאִין הֵגַג רֵאוּי לְשְׁחִיטָת כָּל זְבַח אֵף קְדָשִׁים קְלִים.  
 104 מִקְשָׁה הַגְּמָרָא עַל עוֹלָא: מִתְּקִיף לָהּ רַבָּא, אִם כֵּן שֶׁהַשְּׁחוּט עַל גַּג  
 105 הֵיכָל חֵיִיב כְּשׁוּחַט בַּחוּץ, נִיכְתוּב קְרָא רַק אֶת הַפְּסוּקִים 'בְּמִתְנָה'  
 106 (אֵל) ו'מַחוּץ לַמִּתְנָה' וְלֹא בְּעֵי – וְלֹא צָרִיךְ לְכַתּוּב בַּפְּסוּק הַבָּא (ש)   
 107 (ד) אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הִבִּיאוּ, שְׁהָרִי מִהֵנָּה מַחוּץ לַמִּתְנָה'  
 108 לְמִדֵּים לְמַעַט אֶת הַשְּׁחוּט עוֹלָה בְּדְרוּם הָעוֹרָה, וּמִבְּמִתְנָה לְמִדֵּים  
 109 שְׂאִינוּ דּוּקָא מַחוּץ לְשִׁלְשׁ מִתְּנֹת, הָרִי שׁוּדָאִי לֹא בֵּא לְפִתַח אֹהֶל  
 110 מוֹעֵד, וְאִם כֵּן אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לְמָה לִי, לֹא לְמַעוֹטֵי גִזְו – אֵין  
 111 זֶה אֵלָּא שְׁבָא הַכְּתוּב לְמַעַט גִּזְו שֶׁל הֵיכָל, שְׁכִיּוֹן שֶׁהִבִּיא אֶל פֶּתַח  
 112 אֹהֶל מוֹעֵד, כְּלוּמֵר לְעוֹרָה, שׁוּב אִינוּ נִחְשָׁב כְּשׁוּחַט בַּחוּץ וּפְטוּר,  
 113 וְשִׁלְשׁ כְּדַבְרֵי עוֹלָא שֶׁהַשְּׁחוּט עַל גַּג שֶׁל הֵיכָל חֵיִיב.  
 114 מִקְשָׁה הַגְּמָרָא: וְלִרְבָּא שְׁפוּטָר אֶת הַשְּׁחוּט עַל גַּג שֶׁל הֵיכָל וּמִשׁוּם

1 ממשיכה הגמרא לדון מאיזה טעם היה מקום לחייב את הקומץ  
 2 והמקבל בחוץ. דנה הגמרא: אמנם אפשר ללמוד משחיטה לבדה או  
 3 מזריקה לבדה, אולם תייתי מבינייא – תלמד מהצד השהו שבשניהם,  
 4 שאם תשיב מה לשחיטה שכן פוסלת שלא לאוכלין בפסח מה שאין  
 5 כן בקמיצה וקבלת דמים, וזיקה תוכיח, שאינה פוסלת שלא לאוכלין  
 6 בפסח, ואם תשיב מה לזריקה שכן זר חייב עליה מיתה מה שאין כן  
 7 בקמיצה וקבלת דמים, שחיטה תוכיח, שכשירה בור, וכיון שכן, נלמד  
 8 מהצד השהו שבשניהם שהם עבודה חייבים עליהם בחוץ, כמו כן  
 9 קומץ ומקבל דמים שהם עבודה יהיה חייב עליהם בחוץ.  
 10 הגמרא דוחה וגוכיחה שאין לחייב על עבודה בחוץ על ידי לימוד  
 11 מהצד השהו, ובכך מתבאר המקור שהקומץ והמקבל דמים בחוץ  
 12 פטור. משיבה הגמרא: אם כן שאפשר לחייב על ידי לימוד מהצד  
 13 השהו את העובד בחוץ עבודות שאינם מפורשות בפסוק, לא יאמר  
 14 פסוק לחייב בְּזִיקָה בַּחוּץ, וְתִיתִי מִבְּיַיָּא – ותלמד זאת מהצד  
 15 השהו שבשחיטה ובהעלאה. ומבאר הגמרא כיצד הוא הלימוד,  
 16 וְתִיתִי מִשְׁחִיטָה – אם תלמד לחייב את הזורק דם בחוץ ממה שמצינו  
 17 שחייב על שחיטה בחוץ, יש להשיב, מֵה לְשְׁחִיטָה שְׂכָן נִפְסְלוֹת שְׁלֹא  
 18 לְשֵׁם אוֹכְלִין בְּפִסְחָה, תֵּאמַר בּוֹרִיקָה שְׂאִינָה נִפְסְלוֹת שְׁלֹא לְשֵׁם  
 19 אוֹכְלִין בְּפִסְחָה, תִּיתִי מֵהֵעֵלָאָה – ואם תלמד ממה שמצינו שחייב על  
 20 העלאה בחוץ, יש להשיב, מֵה לְהֵעֵלָאָה שְׂכָן יִשְׁנָה בְּמִתְנָה – שִׁישׁ  
 21 חיוב העלאה אצל קרבן מנחה, תֵּאמַר בּוֹרִיקַת הַדָּם שְׂאִינָה שִׁישׁ  
 22 בקרבן מנחה, וְאִמְנָם מִשְׁחִיטָה לְחוּד וְהָעֵלָאָה לְחוּד אֵין לְלַמּוֹד לְחֵיִיב  
 23 עַל זְרִיקָה בַּחוּץ, אֵךְ תִּיתִי מִבְּיַיָּא – תלמד מן הצד השהו שבשניהם,  
 24 בשחיטה והעלאה, שאם תשיב מה לשחיטה שכן פוסלת שלא  
 25 לאוכלין בפסח, העלאה תוכיח שאינה פוסלת שלא לאוכלין בפסח,  
 26 ואם תשיב מה להעלאה שכן ישנה במנחה, שחיטה תוכיח שאינה  
 27 במנחה, הצד השהו שבהם שהם עבודה חייבים עליהם בחוץ, אם כן  
 28 נלמד גם את הזורק דם שהיא עבודה שיהיה חייב בחוץ ואין צריך  
 29 פסוק.  
 30 אלא להכי כתיב קרא מיוחד לחייב את הזורק בחוץ, וזאת בכדי  
 31 למימר ולהשמיענו דלא אלא מבינייא – שאף על פי שאפשר היה  
 32 ללמוד מהצד השהו לחייב את העובד בחוץ עבודות שאינם  
 33 מפורשות בפסוק, אין ללומדם מהצד השהו, ומכאן נלמד לפטור את  
 34 הקומץ והמקבל דמים בחוץ.  
 35 מביאה הגמרא מחלוקת לגבי חילוק החיובים של שוחט וזורק בחוץ  
 36 בהעלם אחד: אָמַר רַבִּי אַבְהוּ, שְׁחָט קָרְבָן מַחוּץ לְעוֹרָה וְזָרַק אֶת דָּמוֹ  
 37 מַחוּץ לְעוֹרָה בְּשׁוּגַג בַּהֶעֱלֵם אַחַד, לְדַבְרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל שֶׁלְמַד לְעֵיל  
 38 (ע) אֶת חֵיִיב הַזְּרוּק דָּם בַּחוּץ מִן הַפְּסוּק 'דָּם שִׁפֵּף' שְׁנֵאמֵר לִגְבֵי שׁוּחַט  
 39 בַּחוּץ, חֵיִיב רַק חֲטָאת אֲחֶת עַל שְׁנֵיהֶם, כִּיּוֹן שֶׁעַל שְׁנֵיהֶם נִכְתְּבָה  
 40 אַזְוָהרָה אַחַת וְעוֹנָשׁ אַחַד, וְאִילוּ לְדַבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁלְמַד לְעֵיל (ע)   
 41 אֶת חֵיִיב הַזְּרוּק בַּחוּץ מִן הַפְּסוּק 'אוֹ זְבַח' שְׁנֵאמֵר לִגְבֵי הָעֵלָאָה בַּחוּץ,  
 42 חֵיִיב שְׁתֵּימִם, אַחַת עַל הַשְּׁחִיטָה וְאַחַת עַל הַזְרִיקָה, שְׁכִיּוֹן שֶׁהֵם שְׁנֵי  
 43 חֵיִיבֵי כְרִיתוֹת נִפְרָדִים, נִחְשָׁבִים כְּאִלּוּם עֶפְרָדִים.  
 44 אַבְנֵי אָמֵר, אָפִילוּ [לְדַבְרֵי] רַבִּי עֲקִיבָא, הַשְּׁחוּט וְהַזְּרוּק בַּחוּץ, אִינוּ  
 45 חֵיִיב אֵלָּא חֲטָאת אֲחֶת, וְהַטַּעַם, מִשׁוּם דְּאָמַר קְרָא (דברים יב) כִּי אִם  
 46 בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' וְגו' שֵׁם תַּעֲלֶה עֲלֵתִיךָ וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה וְגו', וְכִיּוֹן  
 47 שֶׁחֵילַק הַכְּתוּב אֶת הָעֵלָאָה לְהַזְכִּירָה בְּפִנֵי עֲצֻמָּה וְאֵת שָׂאֵר כָּל  
 48 הָעֵשׂוּתִים שְׁבַקְרָבָן כָּלֵן בִּיחָד, לְמַדְנוּ בּוֹה שֶׁהַכְּתוּב עָשָׂאן לְכוּלֵן –  
 49 לְכָל הָעֵבֻדוֹת שְׁבַקְרָבָן שְׂאִינָן הָעֵלָאָה כְּעֵבֻדָּה אֲחֶת לִגְבֵי חֵיִיב  
 50 חֲטָאת, וְלִכֵּן עַל הַשְּׁחִיטָה וְהַזְרִיקָה בַּהֶעֱלֵם אַחַד חֵיִיב רַק חֲטָאת אַחַת.  
 51 מביאה הגמרא מחלוקת נוספת לגבי חילוק החיובים של זורק ומעלה  
 52 בחוץ בהעלם אחד: זָרַק דָּם קָרְבָן בַּחוּץ וְהֵעֵלָה אוֹתוֹ בְּשׁוּגַג בַּהֶעֱלֵם  
 53 אַחַד, לְדַבְרֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל שֶׁלְמַד אֶת חֵיִיב הַזְּרוּק דָּם בַּחוּץ מִהַפְּסוּק  
 54 שְׁנֵאמֵר לִגְבֵי הַשְּׁחוּט בַּחוּץ, חֵיִיב שְׁתֵּימִם, אַחַת עַל הַזְרִיקָה וְאַחַת עַל  
 55 הָהֵעֵלָאָה, לְדַבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁלְמַד אֶת חֵיִיב הַזְּרוּק בַּחוּץ מִהַפְּסוּק  
 56 שְׁנֵאמֵר לִגְבֵי הָעֵלָאָה בַּחוּץ, אִינוּ חֵיִיב אֵלָּא חֲטָאת אֲחֶת עַל שְׁנֵיהֶם,  
 57 שֶׁלֹּא נֵאמַר אֵלָּא לֹא אַחַד הַכּוֹלֵל אֶת הַזְרִיקָה וְהָעֵלָאָה.



42 הבונים להיכל, ובעֲדָהּ היו בּוֹנִין את החומות מִבְּפָנִים - מצידם  
 43 הפנימי של הקלעים.  
 44 אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁמַעְתִּי מִרְבוּתִי, שֶׁהָיוּ מְקַרְבִּינֵי קִרְבָּנוֹת בַּעֲזָרָה,  
 45 אֲף עַל פִּי שְׂאִין בֵּית, ולא היו צריכים לעשות קלעים להיכל.  
 46 וְאוֹכְלִים בְּמִקּוֹם הָעֹזֶרָה קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים שְׂדֵינָם לְהֵאֱכֹל בַּעֲזָרָה, אֲף עַל  
 47 פִּי שְׂאִין קְלָעִים לְעֹזֶרָה. ואוכלים בירושלים קִדְּשִׁים קְלָעִים וּמַעֲשֵׂר  
 48 שְׁנֵי שְׂדֵינָם לְהֵאֱכֹל בְּכָל יְרוּשָׁלַיִם, אֲף עַל פִּי שְׂאִין חוּמָה סָבִיב  
 49 לְיְרוּשָׁלַיִם. וכל זאת מִפְּנֵי שֶׁקְדוּשַׁת רֵאשׁוֹנָהּ של ירושלים ובית  
 50 הַמִּקְדָּשׁ, קִדְּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ - בזמן שהבית קיים וְקִדְּשָׁה לְעֵתִיד לְבֵן  
 51 לְאַחַר שַׁחֲרָב הַבַּיִת.  
 52 מְסִימַת הַגְּמָרָה את הראיה: כיון שרבי יהושע סובר שאין צריך  
 53 קלעים להיכל משום שקדושה ראשונה קידשה לעתיד לבא אחר  
 54 הַחֲרוּב, ואילו רבי אליעזר הצריך קלעים להיכל, לֹא מִבְּלִי - האם  
 55 לא משמע מכך דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר כָּבֵר שקדושה ראשונה לא קִדְּשָׁה  
 56 לעתיד לבא, ולכך בטלה קדושת הבית, והיו צריכים לעשות קלעים  
 57 להיכל ולקדש אותו בסדר המבואר במסכת שבוועות (10), כדי שיהיה  
 58 הבית בנוי ויוכלו להקריב קרבנות בעזרה. ואם כן רבי יוחנן סבר כרבי  
 59 יהושע וריש לקיש סבר כרבי אלעזר.  
 60 דוחה הגמרא: אָמַר לִיהִ רַבִּינָא לְרַב אֲשֵׁי, מִמָּא - מנן שרבי  
 61 אליעזר ורבי יהושע חולקים בדבר זה, האם קדושה ראשונה קדשה  
 62 לעתיד לבא, דְּלָמָּא דְּבִלְוֵי עֲלָמָא, בין רבי אליעזר ובין רבי יהושע  
 63 סוברים שקדושה ראשונה קִדְּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ וְקִדְּשָׁה לְעֵתִיד לְבֵן, לְבֵן  
 64 וְמָר - רבי אליעזר, מָא דְּשְׁמִיעַ לִיהִ קְאָמַר - מה שמע מרבותיו  
 65 אמר, וכך שמע מהם, שעשו קלעים להיכל ולעזרה, וְמָר - רבי  
 66 יהושע, מָא דְּשְׁמִיעַ לִיהִ מִרְבוּתֵי קְאָמַר, וכך שמע מהם, שקדושה  
 67 ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא, וְכִי תִּקְמָא - ואם  
 68 תאמר, כיון שגם רבי אליעזר מודה שקדושה ראשונה קדשה לעתיד  
 69 לבא, קְלָעִים שעשו בעזרות לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְמָה לִי, והרי אפשר  
 70 להקריב בעזרה גם ללא הקלעים, משיב רבינא, אפשר לומר שאת  
 71 הקלעים פרסו לְצִנִּיעוּתָא בְּעֲלָמָא - לשם צניעות והסתור בלבד.  
 72 הגמרא דנה אם עצם המחוברת לבשר הקרבן משלימה לשיעור כזית  
 73 או לא: אִיתָמַר, הַמַּעֲלָה מִבֶּשֶׂר קָרְבַּן בַּחוּץ וְאִין בּוֹ שִׁיעוֹר בְּיָת, <sup>74</sup>  
 74 וְעֵצִים מִשְׁלִימוֹ לְכַזִּית, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, תְּיִיב מִשׁוּם מַעֲלָה בַּחוּץ.  
 75 רִישׁ לְקִישׁ אָמַר, פְּטוּר.  
 76 מבארת הגמרא: רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר תְּיִיב, כיון שסבר שחִיבּוּרֵי עוֹלִין  
 77 בְּעוֹלִין דְּמִי - העצמות שאין חיוּב להקטירן בפנים, המחוברות לבשר  
 78 שחייב להקטירו בפנים, מצטרפות לבשר ומשלימות לשיעור, לפיכך  
 79 נחשב שהעלה בחוץ כזית וחייב, רִישׁ לְקִישׁ אָמַר פְּטוּר, כיון שסבר  
 80 שחִיבּוּרֵי עוֹלִין לֹא בְּעוֹלִין דְּמִי - העצמות המחוברות לבשר אינן  
 81 מצטרפות לבשר, וכיון שהעלה בחוץ פחות מכזית מבשר הקרבן פטור.  
 82 מסתפקת הגמרא: בְּעֵי רַבָּא, הַמַּעֲלָה מִחוּץ לְעֹזֶרָה

1 שלומד שׂאֵל פֶּתַח אֲהֵל מוֹעֵד' משמע כל חלל העזרה ואפילו גג  
 2 של היכל, אִם כֵּן, נִכְתוּב רַק אֵת הַפּוֹסֵק אֲהֵל פֶּתַח אֲהֵל מוֹעֵד' למעט  
 3 את השוחט על גג ההיכל ואת השוחט עולה בדרום שבאו אל פתח  
 4 אהל מועד, וממילא משמע שבמחנה לוייה חייב, שהרי לא באו אל  
 5 פתח אהל מועד, והפסוקים 'בַּמִּחֲנֶה' (וְאֵל) ו'מִחוּץ לַמִּחֲנֶה' שמהם  
 6 למדים שגם בתוך המחנה מקום שאינו ראוי לשחיטת כל זבח חייב,  
 7 לְמָה לִי - הם מיותרים, לֹא לְאֵתוּי - אין זה אלא שבא הכתוב  
 8 לרבות גגו של היכל כעולא, והפסוק יָאֵל פֶּתַח אֲהֵל מוֹעֵד' נדרש  
 9 לדרשה אחרת.  
 10 מתרצת הגמרא את שיטת רבא: אָמַר רַב רַבִּי מְרִי, הַפּוֹסֵק 'בַּמִּחֲנֶה'  
 11 ו'מִחוּץ לַמִּחֲנֶה' נאמרו לְאֵתוּי - לרבות אופן ששחט בהמת קרבן  
 12 שְׂבֻלָה בְּפָנִים - בעזרה וצִנְאוּרָה בַּחוּץ - מחוץ לעזרה שחייב.  
 13 מקשה הגמרא: אם [צִנְאוּרָה] של הבהמה בַּחוּץ, פְּשִׁיטָא שחייב,  
 14 שהרי אִמָּא קְפִיד רַחֲמָנָא - על מה הקפידה התורה לחייב את  
 15 השוחט בחוץ, אֲשַׁחֲיָיָה - על השחיטה שלא תהא בחוץ, ומכיון  
 16 שצוּרָה בַּחוּץ, שְׁחִיטָה בַּחוּץ הִיא, וכבר התמעט מהפסוק יָאֵל פֶּתַח  
 17 אֲהֵל מוֹעֵד'.  
 18 מתרצת הגמרא: אֵלָּא הַפּוֹסֵק 'בַּמִּחֲנֶה' ו'מִחוּץ לַמִּחֲנֶה' לפי רבא  
 19 נאמרו לְאֵתוּי - לרבות באופן ששחט כשְׂבֻלָה בַּחוּץ לעזרה  
 20 וצִנְאוּרָה בְּפָנִים העזרה, שאף על פי ששחט בפנים כיון שהקרבן היה  
 21 בַּחוּץ נחשב כשוחט בחוץ וחייב.  
 22 הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים אם מעלה קדשים בחוץ אחר  
 23 חורבן הבית חייב או פטור: אִיתָמַר, הַמַּעֲלָה קָרְבַּן בַּחוּץ בְּזִמְנָא הָהּ  
 24 אחר שחרב בית המקדש, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, תְּיִיב כֵּת, כדן המעלה  
 25 בחוץ. רִישׁ לְקִישׁ אָמַר, פְּטוּר.  
 26 מבארת הגמרא: רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר תְּיִיב, כיון שסבר שקְדוּשַׁת רֵאשׁוֹנָהּ  
 27 של בית המקדש, שנתקדשו ירושלים והעזרה על ידי דוד ושלמה,  
 28 קִדְּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ - בזמן שהבית קיים, וְקִדְּשָׁה לְעֵתִיד לְבֵן - לאחר  
 29 שחרב, ועל כן ירושלים נחשבת בית הבחירה, ועדיין קיים איסור  
 30 הבמות שלא להקריב בחוץ. רִישׁ לְקִישׁ אָמַר פְּטוּר, כיון שסבר  
 31 שקְדוּשַׁת רֵאשׁוֹנָהּ של בית המקדש קִדְּשָׁה לְשַׁעֲתָהּ וְלֹא קִדְּשָׁה  
 32 לְעֵתִיד לְבֵן, ולאחר שחרב הבית הותרו הבמות, ואין איסור להקריב  
 33 קרבן בחוץ.  
 34 דנה הגמרא: נִימָא דְּבַפְּלוּגְוֵתָא דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ קְמִיפְּלוּ  
 35 - האם נאמר שרבי יוחנן וריש לקיש נחלקו במחלוקתם של רבי  
 36 אליעזר ורבי יהושע. דְּתַנְּן בְּמַשְׁנָה בְּמַסְכַּת עֵדוּת (פ"ח מ"ג), אָמַר רַבִּי  
 37 אֱלִיעֶזֶר, שְׁמַעְתִּי מִרְבוּתִי, שֶׁהָיוּ בּוֹנִין בְּהֵיכַל בִּימֵי עֹזְרָא, כשעלו  
 38 מִבְּבֵל וּבְנוּ אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי, הָיוּ עוֹשִׂים קְלָעִים בְּהֵיכַל -  
 39 בְּמִקּוֹם כּוֹתֵל הַהֵיכָל, עד שיבנו הכתלים, והיו עושים קְלָעִים בְּעֹזְרוֹת  
 40 - בְּמִקּוֹם חוֹמוֹת הָעֹזֶרָה, עד שיבנו החומות, אֵלָּא שֶׁבְּהֵיכַל הָיוּ בּוֹנִין  
 41 אֵת הַכְּתָלִים מִבְּחוּץ - מצידם החיצוני של הקלעים, כדי שלא יכנסו

המשך ביאור למס' זבחים ליום שבת קודש עמ' א

13 המעלה לשם איש.  
 14 שואלת הגמרא: אִי הָכִי הֵבֵא נִמִי - אם כן גם כאן בשחיטה, נאמר  
 15 דְּמִיבְעֵי לִיהִ הַפּוֹסֵק 'אִישׁ אִישׁ' לרבות שְׁנַיִם שְׂאֵחוּזִים בְּסִפְּיָן וְשִׁחְטוּ  
 16 בַּחוּץ שֶׁחִיבֵיבֵין, ומדוע המשנה אמרה ששנים ששחטו פטורים.  
 17 משיבה הגמרא: שְׂאֵנֵי הָתָם בְּשַׁחֲטָהּ, שאי אפשר לדרוש את הפסוק  
 18 'אִישׁ אִישׁ' לחייב שנים ששחטו, משום דְּאָמַר קְרָא (שם פ"ד) וְנִכְרַת  
 19 הָאִישׁ הַהוּא מִקְרָב עִמּוֹ, שמשמע אֶחָד ששחט וְלֹא שְׁנַיִם ששחטו,  
 20 ואם כן בהכרח שהפסוק 'אִישׁ אִישׁ' בא לחייב את השוחט להדיוט.  
 21 שואלת הגמרא: אִי הָכִי שֶׁמִּהוּא' נלמד לפטור שנים ששחטו, נְבִי  
 22 הַעֲלָה נִמִי הָא קְרָא (שם ט) וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִעַמּוֹ, ואף בזה  
 23 נאמר ששנים שהעלו ידיו פטורים. משיבה הגמרא: ש'הווא' הנאמר  
 24 בפרשת העלאה מִיבְעֵי לִיהִ - נצרך הוא

1 ובין שנים ששחטו לשנים שהעלו. שואלת הגמרא: מָא שְׂאֵנָא - מה  
 2 שונה הַמַּעֲלָה לְהִדְיוּת דְּפְטוּר, כיון דְּכֵתִיב בְּפֶרֶשׁת הַעֲלָה בַּחוּץ  
 3 (ויקרא ט"ו) לֹא יְבִיאֲנּוּ לְעֹשׂוֹת אֹתוֹ לֵה', שמשמע שרק המעלה לשם  
 4 ה' חייב, והלא בְּשִׁחְיָהּ נִמִי הֵכְתִיב (שם ד) לֹא הִבִּיאֻ לְהִקְרִיב קָרְבַּן  
 5 לֵה', ומפני מה לא נלמד שרק השוחט לה' חייב.  
 6 משיבה הגמרא: שְׂאֵנֵי הָתָם - שונה הדין בשחיטה בחוץ, דְּאָמַר קְרָא  
 7 בפרשת שחיטת חוץ (א"פ ט"ז) 'אִישׁ אִישׁ', וכפילות תיבת 'אִישׁ' מלמדנו  
 8 שגם איש ששחט לשם איש חייב.  
 9 שואלת הגמרא: והרי נְבִי הַעֲלָה נִמִי כְּתִיב (שם ט) 'אִישׁ אִישׁ',  
 10 ומפני מה לא נלמד שגם איש שהעלה לשם איש חייב. משיבה  
 11 הגמרא: הפסוק 'אִישׁ אִישׁ' שנאמר גבי העלאה מִיבְעֵי לִיהִ לרבות  
 12 שְׁנַיִם שֶׁהֶעֱלוּ בַּחוּץ בְּאֶבֶר אֶחָד שֶׁחִיבֵין, ואינו מיותר לרבות איש